

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobkyně: **M2M Communication Holding s.r.o.**, IČO: 05029481
sídlem Na strži 2102/61a, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Dolečkem
sídlem Na strži 2102/61a, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Technologická agentura České republiky**, IČO: 72050365
sídlem Evropská 1692/37, 160 00 Praha 6
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Kroupou
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí Technologické agentury České republiky ze dne 17. 2. 2023,
č. j. TACR/2051-4/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 14. 4. 2023 u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Technologické agentury České republiky (dále jen „žalovaná“) ze dne 17. 2. 2023, č. j. TACR/2051-4/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla dle § 7 odst. 4 zákona č. 130/2002 Sb., o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací z veřejných prostředků a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o podpoře výzkumu, experimentálního vývoje a inovací), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPVV“), že návrh projektu TQ02000002 – Akcelerace masivního rozšíření mobilního IoT (dále jen „Návrh projektu“) nebude podpořen v Národní výzvě - Dílčí cíl 4: Seal of Excellence - EIC Accelerator Pilot 2020 – 09/2022. Důvodem pro rozhodnutí bylo zjištění, že žalobkyně nesplnila podmínky pro prokázání způsobilosti, jelikož je podnikem v obtížích (PVO) dle čl. 1 odst. 4 písm. c) a čl. 2 odst. 18 písm. a) Nařízení Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články 107 a 108 Smlouvy prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (účinnost od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2023), ve znění Nařízení Komise (EU) č. 2017/1084 ze dne 14. června 2017, Nařízení Komise (EU) č. 2020/972 ze dne 2. července 2020, Nařízení Komise (EU) č. 2021/452 ze dne 15. března 2021, Nařízení Komise (EU) č. 2021/1237 ze dne 23. července 2021 (dále jen „Nařízení“).

II. Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí, doručenému žalobkyni dne 21. 2. 2023, podala žalobkyně žalobu, v níž úvodem shrnula dosavadní průběh řízení a následně se zabývala přípustností žalobního návrhu.
3. Žaloba obsahuje vedle obecné námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění pouze jednu žalobní námitku, kterou žalobkyně namítala, že z textace relevantních ustanovení Podmínek pro zapojení do výzvy pro projekty oceněné na mezinárodní úrovni, 1. výzva Seal of Excellence, EIC Accelerator Pilot (dále jen „Podmínky“), ZPVV, jakož i Nařízení vyplývá, že otázka naplnění skutkových znaků podniku v obtížích musí být ve vztahu k malému a střednímu podniku posuzována k okamžiku podání návrhu projektu, resp. žádosti o poskytnutí podpory. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla jsou v daném ohledu dle ustanovení čl. 2 odst. 18) písm. e) Nařízení pouze subjekty, které nejsou malými nebo středními podniky a ve vztahu ke kterým jsou relevantní informace z období posledních dvou let před podáním návrhu projektu, resp. žádosti o poskytnutí podpory. Uvedené plyne dle žalobkyně rovněž z čl. II. písm. A) oficiální metodiky pro kontrolu kritérií podniku v obtížích publikované Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, na kterou v rámci Podmínek odkazuje sama žalovaná v poznámce pod čarou č. 6 na straně 6 Podmínek. /Poznámka soudu: Hypertextový odkaz použitý žalobkyní v žalobě vede na webovou stránku <https://uohs.gov.cz/cs/verejna-podpora/podniky-v-obtizich.html>. Obsah této stránky byl však v době od podání žaloby změněn. Webová stránka ke dni 28. 2. 2025 již neobsahuje definici jednotlivých kritérií dle čl. 2 odst. 18 Nařízení. Historické znění uvedené webové stránky je však materiálně téměř totožné s obsahem dokumentu „UŽITÍ KRITÉRIÍ PODNIKU V OBTÍŽÍCH DLE NAŘÍZENÍ 651/2014 GBER VČETNĚ OSVČ“, který obsahuje žalobkyní citované části (na straně 5 žaloby pod čarou) z historického znění webové stránky <https://uohs.gov.cz/cs/verejna-podpora/podniky-v-obtizich.html>. Soud bude proto historické znění webové stránky a dokument „UŽITÍ KRITÉRIÍ PODNIKU V OBTÍŽÍCH DLE NAŘÍZENÍ 651/2014 GBER VČETNĚ OSVČ“ (z důvodu materiální shodnosti pro nyní posuzovanou věc podstatných pasáží) souhrnně označovat jako Metodika ÚHOS/.

4. Jak žalobkyně dále v žalobě poznamenala, v rámci Návrhu projektu bylo uvedeno, že žalobkyně není podnikem v obtížích, přičemž tato skutečnost byla doložena účetní závěrkou žalobkyně sestavenou ke dni 30. 6. 2022, která se stala přílohou a nedílnou součástí Návrhu projektu.
5. Dle názoru žalobkyně způsob, jakým žalovaná přistoupila k posouzení způsobilosti žalobkyně a následnému vydání napadeného rozhodnutí, zejména naplnění skutkových znaků podniku v obtížích, je dokladem zjevné excesivní a svévolné aplikační praxe překračující přípustnou míru správního uvážení, neboť žalovaná se bezdůvodně odchýlila nejen od definičních znaků podniku v obtížích, jak je vymezuje Nařízení, ale v konečném důsledku i od způsobu posuzování naplnění těchto znaků, jak je žalovaná stanovila prostřednictvím odkazu v rámci Podmínek.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 6. 2023 uvedla, že podstatou sporu je zejména otázka, na základě jaké účetní závěrky mělo být posouzeno, zda je žalobkyně podnikem v obtížích. Žalobkyně dle názoru žalované mylně usuzuje, že žalovaná měla vycházet z jí předložené účetní závěrky sestavené k 30. 6. 2022.
7. Dle Podmínek a Metodiky ÚHOS se v rámci posouzení pracuje s údaji z poslední uzavřené účetní závěrky, tedy s údaji z řádné účetní závěrky za rok 2021. Uzavřenou účetní závěrkou se nerozumí jakákoliv sestavená účetní závěrka. „Uzavřenost“ odkazuje na uzavřené účetní období, příp. uzavřené účetní knihy. Důvodem je skutečnost, že právě na základě účetního období a k poslednímu dni účetního období se sestavuje řádná účetní závěrka. Účetním obdobím je zpravidla po sobě nepřetržitě jdoucích dvanáct měsíců [viz § 3 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“)].
8. Vzhledem k tomu, že se řádná účetní závěrka sestavuje opakovaně pro uplynulé účetní období, poskytuje dostatečný obraz o financích příslušné účetní jednotky. Účetní období mohou být odlišně dlouhá než rok, jedná se ale o specifické situace, např. když dochází ke změně účetního období z kalendářního roku na hospodářský rok (a naopak). K uzavření účetních knih může dojít také na základě ukládané povinnosti příslušným právním předpisem, v takovém případě ale příslušná účetní jednotka sestavuje mimořádnou účetní závěrku (např. před vstupem do likvidace).
9. V době hodnocení Návrhu projektu proto byla poslední uzavřenou účetní závěrkou žalobkyně řádná účetní závěrka za rok 2021, nikoliv předložená účetní závěrka sestavená k 30. 6. 2022. Účetní závěrka žalobkyně sestavená ke dni 30. 6. 2022 představuje pouze mezitímní účetní závěrku (sestavenou toliko pro potřeby žalobkyně), spolu se kterou nedošlo k uzavření účetních knih ani účetního období.
10. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí je jeho odůvodnění dostatečné, jelikož je v něm jednoznačně uveden důvod, pro který žalovaná rozhodla o nepodpoření Návrhu projektu žalobkyně, včetně argumentace, proč byla žalobkyně shledána podnikem v obtížích. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Další podání účastníků

11. Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala v podání ze dne 27. 6. 2023 (dále jen „replika žalobkyně“). Žalobkyně uvedla, že výklad pojmu účetní závěrka, jakož i podpojemu

„uzavřenost“, tak jak jej provádí žalovaná, se zcela míjí s výkladem tohoto pojmu obsaženým v zákoně o účetnictví. Účetní závěrka je totiž definována v ustanovení § 18 a násl. zákona o účetnictví, přičemž žalovaná v rámci svého výkladu daného pojmu zcela opomíjí institut rozvahového dne, který je v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o účetnictví vymezen jako den, k němuž účetní jednotky sestavují účetní závěrku a ke kterému uzavírají účetní knihy. Zákon o účetnictví rozlišuje řádnou účetní závěrku, která je sestavována k poslednímu dni účetního období, a mimořádnou účetní závěrku, která je sestavována ke kterémukoliv jinému dni, než je poslední den účetního období. Dále žalobkyně uvedla, že Nařízení, Podmínky ani Metodika ÚHOS nestanovují, že by měl být podnik v obtížích vyhodnocován pouze na základě řádné účetní závěrky sestavené k poslednímu dni účetního období, resp. že by způsobilost uchazeče v daném ohledu nemohla být prokazována prostřednictvím mimořádné účetní závěrky sestavené k jinému než poslednímu dni účetního období.

12. Žalovaná podáním ze dne 25. 7. 2023 reagovala za repliku žalobkyně (dále jen „duplika žalované“) a vyjádřila nesouhlas s tvrzením žalobkyně, že jí předložená účetní závěrka je mimořádnou účetní závěrkou. Zákon o účetnictví klade na řádné a mimořádné účetní závěrky určité nároky proto, aby mohly třetím stranám poskytnout věrný obraz o finanční situaci příslušné společnosti. To ovšem nebrání společnostem si interně během účetního období sestavovat vlastní účetní závěrky, aby samy měly průběžný přehled o tom, jak se jim daří. Rozdíl mezi účetními závěrkami sestavenými ve smyslu zákona o účetnictví a interními účetními závěrkami nemusí být na první pohled patrný, ale tkví ve splnění zákonných povinností, kdy je dle § 18 odst. 1 zákona o účetnictví nezbytnou součástí účetní závěrky příloha, která vysvětluje a doplňuje informace obsažené v rozvaze a ve výkazu zisku a ztrát. Podle odst. 3 téhož ustanovení se účetní závěrka považuje za sestavenou v momentě, kdy je k ní připojen podpisový záznam statutárního orgánu. Řádnou a mimořádnou účetní závěrku (případně i mezitímní, pokud tak přímo stanoví zákon) ve společnostech s ručením omezeným podle § 190 zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOK“) schvaluje valná hromada. Řádné a mimořádné účetní závěrky mají navíc společnosti povinnost uveřejňovat ve sbírce listin, a to do 30 dnů od jejich schválení, nejpozději ale do 12 měsíců, pokud závěrka není schválena (srov. § 21a odst. 1 a 2 zákona o účetnictví a § 66 písm. c) zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, ve znění pozdějších předpisů). Mimoto pokud společnost sestavuje řádnou nebo mimořádnou účetní závěrku, provede podle § 29 zákona o účetnictví inventarizaci majetku. Vzhledem k uvedenému žalovaná nepovažovala předloženou účetní závěrku za mimořádnou, ale za mezitímní účetní závěrku nebo interní účetní závěrku, která je ve své podstatě pouhým účetním záznamem.
13. Žalobkyně v podání ze dne 14. 8. 2023 k duplice žalované (dále jen „triplika žalobkyně“) uvedla, že povaha účetní závěrky, sestavené ke dni 30. 6. 2022, jako řádné, mimořádné či mezitímní je zcela irelevantní, protože dle § 18 odst. 4 písm. b) ZPVV se splnění způsobilosti dle ustanovení § 18 odst. 2 písm. h) ZPVV, tj. že uchazeč není podnikem v obtížích, prokazuje nikoliv prostřednictvím jakékoliv z forem účetní závěrky rozeznávané právními předpisy upravujícími vedení účetnictví, ale prostřednictvím čestného prohlášení. Navíc, pokud měla žalovaná jakékoliv pochybnosti o splnění způsobilosti dle ustanovení § 18 odst. 2 písm. h) ZPVV, pak měla postupovat dle ustanovení § 21 odst. 9 ZPVV a vyzvat žalobkyni k odstranění zjištěných nedostatků, což však neučinila.

14. V podání ze dne 30. 8. 2023 žalovaná dále reagovala na tripliku žalobkyně a uvedla, že v souladu s příslušnými právními předpisy a judikaturou Soudního dvora EU stanovila podmínky pro posuzování otázky, jestli je uchazeč podnikem v obtížích nebo ne, a na jejich základě následně žalobkyni posuzovala. Z Nařízení nevyplývá, jakým způsobem a na základě jakých informací mají být společnosti posuzovány jako podnik v obtížích ve smyslu Nařízení. Naopak z unijního práva přímo vyplývá, že nastavení takových podmínek je v diskreci poskytovatelů podpor (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. ledna 2022 ve věci C-347/20). Tuto skutečnost reflektuje i ZPVV, který v § 17 odst. 3 poskytovatelům přímo umožňuje stanovit další podmínky veřejné soutěže. Žalovaná v souladu s Metodikou ÚHOS, na kterou odkazuje v Podmínkách, uchazeče posuzuje podle poslední uzavřené účetní závěrky. Poslední uzavřenou účetní závěrkou žalobkyně však byla řádná účetní závěrka za rok 2021 a žalovaná proto na jejím základě oprávněně vyhodnotila žalobkyni jako podnik v obtížích. V době posuzování žalobkyně nepředložila takovou účetní závěrku, kterou by žalovaná mohla rozumně považovat za uzavřenou. Vzhledem k tomu, že nic nenásvědčovalo tomu, že by předložená účetní závěrka, sestavená ke dni 30. 6. 2022, mohla být mimořádnou účetní závěrkou, a sama žalobkyně při jejím předložení závěrku nekomentovala, nepovažovala žalovaná za účelné dotazovat se žalobkyně na její nedostatky.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (souhlas žalované byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován). Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
17. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovanou zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
18. Dne 24. 10. 2022 podala žalobkyně k žalované Návrh projektu. Dne 13. 11. 2022 bylo odborným hodnotitelem vypracováno Hodnocení podniku v obtížích u uchazeče soukromoprávní organizace (dále jen „Hodnocení podniku“). V rámci Hodnocení podniku byla žalobkyně shledána podnikem v obtížích, a to na základě výpočtu:

$$\text{Upsaný základní kapitál} + \text{Vlastní kapitál společnosti} < \text{Upsaný základní kapitál} /$$

2

$$(A.I + A.II.1) + (A.II.2 + A.III + A.IV + A.V + A.VI) < (A.I + A.II.1)/2$$

19. V rámci posouzení odborný hodnotitel uvedl, že byl hodnocen rok 2021, 2020. Dále vymezil, že *„[v]ýsledek po odečtení kumulovaných ztrát od vlastního kapitálu společnosti je záporný a v důsledku kumulace ztrát došlo ke ztrátě více než poloviny upsaného základního kapitálu, dvě účetní období po sobě.“*
20. Na základě Hodnocení podniku bylo vydáno Rozhodnutí o výsledku výzvy pro projekt oceněný na mezinárodní úrovni – nepodpořený projekt ze dne 1. 12. 2022, č. j. TACR/1586-20/2022 (dále jen „původní rozhodnutí“). V původním rozhodnutí bylo k důvodu vyřazení Návrhu projektu uvedeno toliko, že *„[u]chazeč byl v rámci kontroly způsobilosti uchazeče vyhodnocen odborným hodnotitelem jako podnik v obtížích.“*
21. Proti původnímu rozhodnutí podala žalobkyně dne 19. 12. 2022 stížnost (dále jen „stížnost“), ve které předně namítala, že původní rozhodnutí neobsahuje konkrétní odůvodnění a je tedy nepřezkoumatelné. Dále žalobkyně uvedla, že i přes absenci důvodů se domnívá *„že poskytovatel vycházel nikoliv z aktuálních údajů o ekonomické způsobilosti stěžovatele obsaženými v přílohách návrhu Projektu, ale z neaktuálních dat obsažených v historických dokumentech v rámci sbírky listin obchodního rejstříku.“* Přičemž *„z textace relevantních ustanovení Podmínek, ZPVV, jakož i Nařízení je otázka naplnění skutkových znaků podniku v obtížích posuzována k okamžiku podání návrhu projektu, resp. žádosti o poskytnutí podpory.“* Závěrem žalobkyně uvedla, že není podnikem v obtížích, k čemuž byla doložena (k Návrhu projektu i ke stížnosti) účetní závěrka žalobkyně, sestavená ke dni 30. 6. 2022.
22. Následně bylo Předsednictvem žalované dne 17. 2. 2023 vydáno Rozhodnutí o stížnosti, č. j. TACR/2051-4/2022 (č. j. shodné s č. j. napadeného rozhodnutí – pozn. soudu) o nepodpoření Návrhu projektu v národní výzvě (dále jen „rozhodnutí o stížnosti“), dle kterého odborný hodnotitel *„vycházel z roční účetní závěrky za uzavřené referenční účetní období, které bezprostředně předchází datu žádosti o podporu. Tato žádost byla podána v roce 2022, samotné hodnocení PVO proběhlo v listopadu roku 2022 a pro posouzení hodnotitelem jsou tedy relevantní uzavřené účetní závěrky za roky 2020 a 2021, které byly podány na Finanční úřad.“* K účetní závěrce sestavené k datu 30. 6. 2022 odborný hodnotitel uvedl, že tato není relevantní, protože by k ní mohlo být přihlédnuto pouze v případě, pokud by žalobkyně v roce 2022 na Finanční úřad podala mimořádné daňové přiznání s účetní závěrkou obsahující toto navýšení vlastního jmění. K tvrzení žalobkyně, že by jako malý podnik měla být posuzována k okamžiku podání Návrhu projektu, bylo v rozhodnutí o stížnosti uvedeno, že při hodnocení podniku v obtížích se vždy hodnotí dvě poslední uzavřená účetní období, což platí pro malé, střední i velké podniky. Závěrem rozhodnutí o stížnosti bylo shrnuto, že na jiné okolnosti, které se nevztahují k uzavřenému účetnímu období či jsou subjektivního charakteru, nemůže být brán zřetel a že definici podniku v obtížích je nutné aplikovat objektivně.
23. Téhož dne bylo vydáno napadené rozhodnutí, coby nové rozhodnutí o nepodpoření Návrhu projektu, jak je již uvedeno shora.
24. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
25. Dle čl. 2 odst. 18 písm. a) Nařízení *„[p]ro účely tohoto nařízení se použijí následující definice: „podnikem v obtížích“ se rozumí podnik, v jehož případě nastane alespoň jedna z následujících okolností: [...] V případě společnosti s ručením omezeným (která není malým nebo středním podnikem, jenž existuje po dobu kratší tří let, nebo – pro účely způsobilosti pro podporu rizikového financování – která není malým nebo středním podnikem do sedmi let od jeho*

prvního komerčního prodeje, jenž je na základě hloubkové kontroly provedené vybraným finančním zprostředkovatelem způsobilý pro investice v oblasti rizikového financování), kde v důsledku kumulace ztrát došlo ke ztrátě více než poloviny upsaného základního kapitálu. Tento případ nastává, když je výsledek odečtení kumulovaných ztrát od rezerv (a všech dalších proků, jež se obecně považují za vlastní kapitál společnosti) negativní a svou výší překračuje polovinu upsaného základního kapitálu. Pro účely tohoto ustanovení se za „společnost s ručením omezeným“ považují zejména formy podniků uvedené v příloze I směrnice 2013/34/EU (4) a „základní kapitál“ zahrnuje případně jakékoli emisní ážio.“

26. Dle § 4 odst. 7 ZPVV „[ú]čelovou podporu poskytne poskytovatel po provedení veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích podle tohoto zákona nebo na základě zadání veřejné zakázky podle zákona o zadávání veřejných zakázek, s výjimkou případů podle odstavců 5 a 6 a těch projektů, kde výběr projektů proběhl na mezinárodní úrovni.“
27. Dle § 7 odst. 3 písm. c) ZPVV „[p]odpora nemůže být poskytnuta [...] právnické nebo fyzické osobě, která je podle přímo použitelného předpisu Evropské unie podnikem v obtížích⁴⁹, [...]“
28. Dle poznámky pod čarou č. 49 ZPVV „[č]lánek 2 odst. 18 nařízení Komise (EU) č. 651/2014. Článek 2 odst. 14 nařízení Komise (EU) č. 702/2014.“
29. Dle § 21 odst. 3 ZPVV „[n]ávrh projektu doručený v rozporu s podmínkami podle odstavce 2 nesmí být přijat do veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích a hodnocen podle odstavců 4 až 8 a odstavce 10. O přijetí nebo nepřijetí návrhu projektu do veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích rozhodne poskytovatel.“
30. Dle § 21 odst. 11 ZPVV „[n]a rozhodování podle odstavců 3 a 7 se nevztahuje správní řád.“
31. Dle § 18 odst. 1 zákona o účetnictví „[ú]četní jednotky sestavují v případech stanovených tímto zákonem účetní závěrku. Účetní závěrka je nedílný celek a tvoří ji a) rozvaha (balance), b) výkaz zisku a ztráty, c) příloha, která vysvětluje a doplňuje informace obsažené v částech uvedených pod písmeny a) a b), zejména naplněním § 7 odst. 3 až 5 a § 19 odst. 5 a 6.“
32. Dle § 19 odst. 1 zákona o účetnictví „[ú]četní jednotky sestavují účetní závěrku k rozvahovému dni, kterým je den, kdy uzavírají účetní knihy. Řádnou účetní závěrku sestavují účetní jednotky k poslednímu dni účetního období a v ostatních případech sestavují mimořádnou účetní závěrku. Rozvahu jako zahajovací sestavují účetní jednotky v případech uvedených v § 17 odst. 1 s výjimkou k prvnímu dni účetního období.“
33. Dle § 19 odst. 3 zákona o účetnictví „[v] případech, kdy to vyžadují zvláštní právní předpisy, účetní jednotky sestavují účetní závěrku v průběhu účetního období i k jinému okamžiku než ke konci rozvahového dne (dále jen "mezitímní účetní závěrka"). V případech sestavování mezitímní účetní závěrky účetní jednotky neuzavírají účetní knihy a provádějí inventarizaci jen pro účely vyjádření ocenění podle § 25 odst. 3; ostatní ustanovení tohoto zákona týkající se účetní závěrky platí obdobně.“
34. Dle § 21a odst. 1 zákona o účetnictví „[z] účetních jednotek podle § 1 odst. 2 jsou povinny účetní závěrku nebo přehled o majetku a závazcích a výroční zprávu, vyžaduje-li jejich vyhotovení tento zákon nebo zvláštní právní předpis, zveřejnit ty, které se zapisují do veřejného rejstříku, nebo ty, kterým tuto povinnost stanoví zvláštní právní předpis. Účetní jednotky zveřejňují účetní závěrku v rozsahu, v jakém jimi byla sestavena (§ 18 odst. 4) a v případě účetních jednotek, které mají povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, v rozsahu a znění, ve kterém byla ověřena auditorem. Povinnosti účetních jednotek ke zveřejnění či uveřejnění jiných informací stanovené

ve zvláštních právních předpisech nejsou dotčeny. Ustanovení o účetních záznamech podle tohoto zákona se mohou použít obdobně i v uvedených případech.“

35. Městský soud se předně v rámci posouzení podmínek řízení zabýval otázkou, zda je žalovaná správním orgánem a zda jsou její úkony rozhodnutími napadnutelnými žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.
36. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví „rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“)“.
37. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 216/2015–34) dovozuje tři podmínky pro subsumpci určitého orgánu pod pojem správní orgán ve smyslu s. ř. s.: (1) jedná se o orgán moci výkonné či jiný z orgánů uvedených ve výše citované definici, (2) rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob a (3) toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy. K tomu, aby mohla být činnost správního orgánu soudně přezkoumána, přistupuje ještě (4) nutnost dotčení veřejného subjektivního práva fyzické nebo právnické osoby činností správního orgánu, jak vyplývá z § 2 s. ř. s.
38. Přezkumu ve správním soudnictví může být podrobena pouze taková činnost, která naplňuje všechny výše citované definiční prvky (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, čj. 2 As 52/2010–59, č. 2133/2010 Sb. NSS, body 14–16, nebo ze dne 12. 9. 2013, čj. 9 Afs 59/2013–45).
39. První podmínku žalovaná splňuje. Žalovaná byla zřízena § 36a odst. 1 ZPVV a podle odst. 2 je „organizační složkou státu a správcem rozpočtové kapitoly“. Není tedy právnickou osobou, ale působí a vykonává předmět své činnosti podle zákona o podpoře výzkumu a její jednání je v takovém případě jednáním státu (§ 3 odst. 2 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích). Má tedy obdobné postavení jako ministerstva a jiné správní úřady a další složky státu vyjmenované v § 3 odst. 1 právě citovaného zákona. Její úkoly jsou stanoveny v § 36a odst. 3 ZPVV; v prvé řadě jde o zabezpečení přípravy a realizace státní podpory aplikovaného výzkumu, vývoje a inovací. Její činnost tak podle Nejvyššího správního soudu spadá pod moc výkonnou.
40. I druhou podmínku má soud za naplněnou, neboť žalovaná je poskytovatelem účelové podpory, jak vyplývá z § 2 odst. 2 písm. a) ZPVV, rozhoduje o poskytnutí podpory a tuto podporu poskytuje.
41. Taktéž není pochyb o naplnění třetí podmínky, neboť žalovaná rozhoduje o poskytnutí podpory z veřejných prostředků, jak již napovídá celé znění názvu zákona o podpoře výzkumu. Nejedná se tedy o její soukromoprávní majetkový úkon, který by bylo možno vyčlenit z pojmu veřejné správy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 52/2010–59, bod 33, nebo ze dne 18. 7. 2013, čj. 1 Afs 61/2013–43, č. 2909/2013 Sb. NSS, bod 61, nebo čj. 9 Afs 59/2013–45). Kumulativně tedy byla splněna první tři kritéria, proto je žalovanou nutno považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) a dalších ustanovení s. ř. s.
42. Poslední podmínka, tedy dotčení veřejného subjektivního práva žalobkyně činností správního orgánu, byla dle městského soudu ve vztahu k napadenému rozhodnutí rovněž

naplněna. Podle § 21 odst. 3 ZPVV „[o] přijetí nebo nepřijetí návrhu projektu do veřejné soutěže ve výzkumu, vývoji a inovacích rozhodne poskytovatel.“. Žalovaná tedy svým úkonem rozhoduje o právech a povinnostech uchazečů, kteří prostřednictvím svých návrhů projektů žádají o poskytnutí účelové podpory. Kladným rozhodnutím o poskytnutí podpory vzniká adresátu rozhodnutí právo na poskytnutí účelové podpory ze strany poskytovatele (§ 7 odst. 4 ZPVV). V případě rozhodnutí o neposkytnutí podpory neúspěšnému uchazeči toto právo nevzniká. Nepřiznáním podpory je navíc každý neúspěšný uchazeč zasažen přinejmenším tím, že náklady, které vynaložil za účelem jejího získání, přišly vniveč (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 52/2010–59, bod 21). Rozhodnutí žalované o nepodpoření projektu je tedy úkonem, který se dotýká veřejných subjektivních práv žalobkyně, respektive její právní sféry, a je proto přezkoumatelné ve správním soudnictví, konkrétně v režimu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014–46, č. 3324/2016 Sb. NSS).

43. Konečně se soud zabýval i posouzením naplnění podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Napadené rozhodnutí obsahuje poučení o možnosti podat stížnost dle Směrnice SME-08 O stížnostech ve veřejné soutěži.
44. Stížnost na postup poskytovatele při hodnocení návrhu projektu podle § 36a odst. 8 ZPVV není v tomto případě řádným opravným prostředkem, který by byl neúspěšný uchazeč o účelovou podporu - žalobkyně povinna vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí o nepodpoření jeho Návrhu projektu na základě § 68 písm. a) s. ř. s. Nejedná se o prostředek k ochraně práv, který by měli účastníci veřejné soutěže plně ve své procesní dispozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, čj. 6 As 208/2014 - 23), neboť zákon o podpoře výzkumu jim nepřiznává žádná procesní oprávnění ohledně vyřízení stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 3 Afs 198/2022 - 33). Stížnost nemá oproti řádným opravným prostředkům ani odkladný účinek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 7 Afs 131/2015–32, č. 3381/2016 Sb. NSS). Právní předpisy nestanoví ani jiný řádný opravný prostředek, který by bylo nutno vyčerpat před podáním žaloby; ostatně ne ve všech věcech musí správní orgány nutně rozhodovat ve dvou stupních (srov. usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 68/2012–47, bod 35).
45. Žalobkyně tak neměla k dispozici žádné prostředky nápravy, které by byla povinna vyčerpat před podáním správní žaloby směřující proti napadenému rozhodnutí.
46. Následně soud ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s. Nadto žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění v podané žalobě sama namítala.
47. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, přičemž argumentace žalobkyně směřuje ke druhému důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
48. Dle § 21 odst. 3 ve spojení s § 21 odst. 11 ZPVV se na rozhodnutí o nepřijetí návrhu projektu do veřejné soutěže nepoužije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). S ohledem na znění § 177 správního řádu, dle kterého se základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu

odpovídající těmto zásadám neobsahuje, je nutné vycházet z předpokladu, že adresát správního aktu, ať již je rozhodnutím ve smyslu správního řádu, musí mít možnost zjistit, z jakých důvodů bylo v jeho věci rozhodnuto tím kterým způsobem.

49. Ačkoliv je judikatura věnující se přezkoumatelnosti a odůvodnění rozhodnutí předně aplikovatelná na rozhodnutí dle správního řádu, tak je možné ji (právě z důvodu zachování základních zásad činnosti správních orgánů) analogicky aplikovat i na rozhodnutí o nepřijetí návrhu projektu do veřejné soutěže.
50. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006–63, č. 1112/2007 Sb. NSS) nebo se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71).
51. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007–84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé [...], které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“
52. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je obecně vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012–45, bod 28). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006–74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
53. Žalobkyně v podané žalobě pouze obecně namítla, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněné a že je nepřezkoumatelné, aniž by však uvedla jakékoliv konkrétní argumenty pro tento závěr svědčící. Soud se proto otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zabýval toliko v rozsahu své úřední povinnosti.
54. Dle názoru městského soudu představuje odůvodnění napadeného rozhodnutí stručný, přesto logicky ucelený a přezkoumatelný právní názor žalované. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, na základě jakých úvah dospěla žalovaná k závěrům v rozhodnutích uvedených, jaké skutečnosti ji k nim vedly a jaká kritéria při své úvaze použila. V napadeném rozhodnutí je jednoznačně konstatováno, že žalobkyně byla jako podnik v obtížích vyhodnocena na základě záporného výsledku, ke kterému došlo po odečtení kumulovaných ztrát od vlastního kapitálu společnosti, přičemž v důsledku kumulace ztrát došlo ke ztrátě více než poloviny upsaného základního kapitálu, dvě účetní období po sobě, tedy došlo k naplnění definice podniku v obtížích dle čl. 2 odst. 18 písm. a) Nařízení.
55. Jakkoliv tedy žalobkyně nemusí s odůvodněním napadeného rozhodnutí souhlasit (kdy tento svůj nesouhlas vyjadřuje v další žalobní námitce), a jakkoliv je odůvodnění napadeného rozhodnutí skutečně velmi stručně formulované, nepřezkoumatelnost ve smyslu shora citované judikatury soud neshledal, když v daném případě je zřejmé, k jakým skutkovým a právním závěrům žalovaná dospěla.

56. Napadené rozhodnutí tedy není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Soud nezjistil ani jiné důvody spočívající ve vadách řízení, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), proto přikročil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu zbývajících žalobkyní uplatněné námitky.
57. Ve věci soud považuje s ohledem na obsah podané žaloby a vyjádření žalované za nesporné, že žalobkyně spadá do kategorie „malý podnik“, existuje po dobu delší tří let a jedná se o společnost s ručením omezeným. Rovněž soud považuje s ohledem na jednotlivá podání žalobkyně a žalované za nesporné, že žalobkyně byla jako podnik v obtížích vyhodnocena na základě čl. 2 odst. 18 písm. a) Nařízení (viz např. napadené rozhodnutí, vyjádření, žaloba).
58. Podstatou sporu je použitelnost účetní závěrky sestavené žalobkyní k datu 30. 6. 2022, kterou žalobkyně doložila k Návrhu projektu a která není dle žalované dostatečná k posouzení, zda jde o podnik v obtížích. Žalobkyně namítala, že žalovaná nevycházela z údajů uvedených v poslední uzavřené účetní závěrce, tedy neposuzovala Návrh projektu žalobkyně k okamžiku podání návrhu, dle účetní závěrky žalobkyně sestavené ke dni 30. 6. 2022.
59. Samotný čl. 2 odst. 18 písm. a) Nařízení stanovuje, že podnikem v obtížích se rozumí společnost s ručením omezeným, kde v důsledku kumulace ztrát došlo ke ztrátě více než poloviny upsaného základního kapitálu. Tento případ nastává, když je výsledek odečtení kumulovaných ztrát od rezerv negativní a svou výší překračuje polovinu upsaného základního kapitálu. Nařízení tak ve vztahu ke kritériu podniku v obtížích vymezenému pod písm. a) nestanovuje, z jakých podkladů se při posouzení vychází.
60. Dle poslední věty bodu (18) Preambule Nařízení „[v] zájmu právní jistoty je vhodné **stanovit jednoznačná kritéria, která nevyžadují posouzení všech zvláštních aspektů situace určitého podniku k tomu, aby bylo stanoveno, zda se dotýčný podnik považuje pro účely tohoto nařízení za podnik v obtížích.**“ (Důraz doplněn soudem.)
61. Rovněž § 7 odst. 3 písm. c) ZPVV toliko uvádí, že podpora nemůže být poskytnuta podniku v obtížích, nijak však neupravuje, z jakých podkladů se při posouzení vychází.
62. Posouzením podniku v obtížích se přímo nezabývají ani Podmínky, které na straně 6 vymezují, že způsobilým uchazečem je mj. pouze subjekt, který není podnikem v obtížích. K uvedenému stanovuje poznámka pod čarou č. 6 Podmínek: „[u]chazeči (hlavní uchazeč, další účastník), který naplňuje definici podniku v obtížích, nebude poskytnuta podpora. **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (ÚOHS) definoval jednotlivá kritéria dle čl. 2 odst. 18 Nařízení, která jsou dostupná ZDE.** Hodnocení podniků v obtížích se vztahuje zejména na společnosti s ručením omezením, akciové společnosti, družstva, evropské společnosti, evropské družstevní společnosti, veřejné obchodní společnosti, komanditní společnosti a další. U společností existujících méně než 18 měsíců se neposuzuje. **TA ČR tuto podmínku kontroluje během formální kontroly.** Pokud bude uchazeč identifikován jako podnik v obtížích, nepřijme TA ČR návrh projektu s daným uchazečem do veřejné soutěže.“ (Důraz doplněn soudem.)
63. Dle poznámky pod čarou č. 6 Podmínek (následované hypertextovým odkazem na Metodiku ÚHOS) jednotlivá kritéria dle čl. 2 odst. 18 Nařízení definoval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“).

64. V prvním odstavci Metodiky ÚHOS je uvedeno: „[p]oskytovatel by tedy měl před poskytnutím jednotlivé podpory ověřit, zda konkrétní příjemce podnikem v obtížích není a je mu možné v souladu s příslušným právním titulem podporu poskytnout.“ Dále je v metodice ÚHOS je k písm. a) čl. 18 Nařízení uvedeno: „[v] rámci posouzení se pracuje s údaji poslední **uzavřené účetní závěrky**.“ (Důraz doplněn soudem.)
65. Pro posouzení věci je tak stěžejní vymezení pojmu „uzavřená účetní závěrka“. Dle § 18 odst. 1 zákona o účetnictví, účetní závěrku tvoří rozvaha (bilance), výkaz zisku a ztráty a příloha, která vysvětluje a doplňuje informace obsažené v rozvaze a ve výkazu zisku a ztrát. Žalobkyní předložená účetní závěrka sice obsahuje rozvahu i výkaz zisku a ztráty, nikoliv však přílohu, která je dle § 18 odst. 1 nedílnou součástí účetní závěrky.
66. Dále dle § 19 odst. 1 zákona o účetnictví se účetní závěrka sestavuje k rozvahovému dni, kterým je den, kdy uzavírají účetní knihy. V případě řádné účetní závěrky je tímto dnem poslední den účetního období, v případě mimořádné účetní závěrky jiný než tento den. V případech sestavování mezitímní účetní závěrky účetní jednotky neuzavírají účetní knihy. O uzavřenou účetní závěrku požadovanou Metodikou ÚHOS se proto může jednat jen v případě řádné účetní závěrky a účetní závěrky mimořádné, neboť účetní závěrka mezitímní neuzavírá účetní knihy a nejde proto o uzavřenou účetní závěrku. Soud se proto zabýval otázkou, zda ke dni 30. 6. 2022 došlo u žalobkyně k uzavření účetních knih, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Účetní závěrka sestavená ke dni 30. 6. 2022 a účetní závěrka sestavená ke dni 31. 12. 2022 totiž obsahují ve sloupci „Minulé úč. období“ shodná data (byť ke dni 31. 12. 2022 v jiném řádu Kč než ke dni 30. 6. 2022). Pokud by došlo ke dni 30. 6. 2022 k uzavření účetních knih, vycházela by účetní závěrka ke dni 31. 12. 2022 z účetní závěrky sestavené ke dni 30. 6. 2022, tj. ve sloupci „Minulé úč. období“ by byl uveden stav ke dni 30. 6. 2022. Jak uvádí odborná komentářová literatura (BŘEZINOVÁ, H. Zákon o účetnictví: Praktický komentář (pro vybrané účetní jednotky). [Systém ASPI]. Wolters Kluwer): „[m]ezi základní účetní principy patří zásada kontinuity. Na základě ní účetní jednotky sestavují rozvahu tak, aby počáteční zůstatky rozvahových účtů (aktiva, pasiva), kterými se otevírá účetní období, navazovaly na konečné zůstatky rozvahových účtů, jimiž se bezprostředně předcházející období uzavřelo.“ Zásada kontinuity však mezi účetní závěrkou ke dni 31. 12. 2022 a účetní závěrkou sestavenou ke dni 30. 6. 2022 dodržena nebyla.
67. Nadto z § 21a odst. 1 zákona o účetnictví pro žalobkyni plyne rovněž povinnost účetní závěrku zveřejnit. Z veřejně dostupné Sbírky listin žalobkyně je zcela evidentní, že ke zveřejnění účetní závěrky sestavené ke dni 30. 6. 2022 nedošlo.
68. Soud proto uzavírá, že na základě všech důvodů shora vymezených žalovaná nemohla vycházet z účetní závěrky žalobkyně sestavené ke dni 30. 6. 2022, jelikož tato účetní závěrka neobsahovala všechny nedílné součásti ve smyslu § 18 odst. 1 zákona o účetnictví, nejednalo se o uzavřenou účetní závěrku a tato účetní závěrka nebyla ani zákonným způsobem dle § 21a odst. 1 zákona o účetnictví zveřejněna. K naplnění definice podniku v obtížích došlo v případě žalobkyně jak v roce 2020, tak i v roce 2021.
69. K dílčí námitce žalobkyně ohledně skutečnosti, že žalovaná vycházela z uzavřených účetních závěrek za rok 2020 a 2021 lze odkázat na Formulář, který žalobkyně v rámci Návrhu zaslala žalované „TA CR Application Form pro projekt AMMIOT (Výzva pro projekty oceněné na mezinárodní úrovni, 1. výzva Seal of Excellence, EIC Accelerator Pilot 2020)“ (dále jen „Formulář“). V sekci „Pokyny pro vyplňování“ Formuláře je uvedeno: „TA CR Application Form navazuje na Project Proposal AMMIOT, respektive ji rozšiřuje o informace

nutné pro zadání Vašeho projektu do informačního systému TA ČR (ISTA) a následnému vygenerování smlouvy. Vyplněný dokument zašle uchazeč ve formátu .xls nebo .xlsx ze své datové schránky do datové schránky TA ČR. **Zasláním dokumentu uchazeč souhlasí se všemi v něm obsaženými informacemi.**“ (Důraz doplněn soudem.)

70. Dále v sekci „Identifikační údaje projektu AMMIOT“ Formuláře vyplňují uchazeči, zda jsou podnikem v obtížích, kdy je k uvedenému oddílu připojen odkaz na Definici podniku v obtížích. Uvedený hypertextový odkaz vede k PDF souboru zveřejněnému žalovanou: https://www.tacr.cz/dokums_raw/cofundy/190807_podnik_v_obtizich.pdf (dále jen „Dokument Podnik v obtížích“). Dokument Podnik v obtížích je zveřejněn přímo na webových stránkách žalované a žalobkyně se s ním měla možnost seznámit přímým proklikem z formuláře, který vyplňovala v rámci Návrhu projektu.
71. Dle Dokumentu Podnik v obtížích definici podniku v obtížích naplňují: „SME podniky (Malé a střední podniky - Small and medium Enterprise) existující méně než tři roky pokud jsou v úpadku, nebo obdržely záchrannou pomoc, kterou dosud nesplatily; SME podniky existující více než 3 roky, a podniky, které nejsou SME (jsou Velkými podniky – Large Corporate), pokud: a) jsou v úpadku, nebo obdržely záchrannou pomoc, kterou dosud nesplatily; b) celková hodnota vlastního kapitálu společnosti nemá kladnou hodnotu, popř. není vyšší než polovina upsaného základního kapitálu společnosti.“, přičemž následuje způsob výpočtu:

Výpočet:

Upsaný základní kapitál + Vlastní kapitál < Upsaný základní kapitál / 2					
(A.I + A.II.1) + (A.II.2 + A.III + A.IV + A.V + A.VI) < (A.I + A.II.1)/2					
Položka vstupující do výpočtu podniku v obtížích	Jednotka	Zdroj	2015	2016	2017
A.I Základní kapitál	tis. Kč	Rozvaha			
A.II.1 Emisní ažio	tis. Kč	Rozvaha			
A.II.2 Ostatní kapitálové fondy	tis. Kč	Rozvaha			
A.III Fondy ze zisku	tis. Kč	Rozvaha			
A.IV Výsledek hospodaření minulých let	tis. Kč	Rozvaha			
A.V Výsledek hospodaření	tis. Kč	Rozvaha			
A.VI Výše zálohové výplaty podílu na zisku*	tis. Kč	Rozvaha			

*bude vždy záporné číslo

72. Uvedený postup výpočtu se zcela shoduje s výpočtem uvedeným v Hodnocení podniku, včetně zahrnutí výsledku hospodaření + výsledku hospodaření z minulých let. Vzhledem k preambuli Nařízení a Metodice ÚHOS je na poskytovali (žalované), aby kritéria k posouzení podniku v obtížích upřesnila. Žalovaná tak učinila a shora vymezený postup výpočtu, se kterým žalobkyně vyplněním a zasláním Formuláře souhlasila, použila v rámci Hodnocení podniku. Soud proto neshledal ani tuto část žalobní námítky důvodnou. Nadto je možné doplnit, že skutečnost, zda žalovaná posuzovala uzavřenou účetní závěrku pouze z roku 2021, či z let 2020 i 2021, je v řešeném případě bezpředmětná, neboť jak je uvedeno v Hodnocení podniku, k naplnění definice podniku v obtížích došlo jak v roce 2020, tak i v roce 2021.
73. Ani námitka žalobkyně uvedená v triplice, dle které by mělo ověření, zda se jedná o podnik v obtížích, proběhnout na základě čestného prohlášení uchazeče, není důvodná. V předposlední větě poznámky pod čarou č. 6 Podmínek je stanoveno, že žalobkyně tuto podmínku kontroluje během formální kontroly. Rovněž v prvním odstavci Metodiky

ÚHOS je uvedeno, že poskytovatel by tedy měl před poskytnutím jednotlivé podpory ověřit, zda konkrétní příjemce podnikem v obtížích není. Čestné prohlášení tak může být obecně jedním ze způsobů ověření, avšak konkrétní poskytovatelé (v nyní posuzovaném případě žalovaná) mohou způsob ověření, zda se nejedná o podnik v obtížích, provádět jimi zvoleným, předem definovaným způsobem, což žalovaná v nyní přezkoumávané věci učinila.

VI. Závěr a náklady řízení

74. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
75. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.

předsedkyně senátu